

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

nr. 233.308 van 18 december 2015

A. 213.307/VIII-9371

In zake: **1. LATINIE** Yves,
 2. HOUMAN Christian,
 die woonplaats hebben gekozen bij
 mr. Jean LAURENT, advocaat,
 Louizalaan 250
 1050 Brussel,

tegen:

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door zijn regering,
dat woonplaats heeft gekozen bij
mr. Emmanuel JACUBOWITZ, advocaat,
Tedescolaan 7
1160 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 4 augustus 2014 ingediende verzoekschrift, waarbij Yves LATINIE en Christian HOUMAN de nietigverklaring vorderen van het “besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2004 [lees: 2014] houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest”;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Edward LANGOHR, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van artikel 12 van de algemene procedureregeling;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de openbare terechtzitting van 11 december 2015;

Gehoord het verslag van Frédéric GOSSELIN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van mr. Charline SERVAIS, loco mr. Jean LAURENT, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van mr. Emmanuel JACUBOWITZ, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Edward LANGOHR, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. De eerste verzoeker is een vastbenoemd personeelslid (C1) van de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel en vast vakbondsafgevaardigde van het VSOA. De tweede verzoeker is een contractueel personeelslid in de diensten van ACTIRIS (C1).

2. Op 21 augustus 2013 zijn in Sectorcomité XV onderhandelingen aangevat met het oog op de vaststelling van een besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Die onderhandelingen zijn afgesloten op 18 december 2013 en de drie vakorganisaties hebben te kennen gegeven dat ze het niet eens waren met het ontwerpbesluit dat aan hen was voorgelegd.

3. Op 5 maart 2014 heeft de Raad van State over het bedoelde ontwerpbesluit advies 54.918/2 uitgebracht.

4. Op 5 juni 2014 verschijnt in het Belgisch Staatsblad het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat op 1 juli 2014 in werking is getreden.

Dat is de bestreden handeling;

Overwegende dat bij een besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 20 november 2015, dat op 25 november 2015 in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, wijzigingen zijn aangebracht in een aantal bepalingen van de bestreden handeling; dat uit de overgangs- en de slotbepalingen van dat wijzigingsbesluit evenwel blijkt dat het in werking is getreden op de dag waarop het is bekendgemaakt; dat de resultaten van de proeven die tussen 1 juli 2014 en 25 november 2015 door SELOR georganiseerd zijn hun geldigheid behouden en dat hetzelfde geldt voor de procedures inzake aanwerving, bevordering en mobiliteit, die worden voortgezet op basis van de bepalingen van de bestreden handeling; dat hieruit blijkt dat die handeling rechtsgevolgen heeft gehad en blijft hebben; dat het belang bij het beroep in die omstandigheden blijft bestaan zodat er geen grond is om de debatten te heropenen;

Overwegende dat de eerste verzoeker, die vakbondsafgevaardigde is, er een functioneel belang bij heeft om de schending van de daaraan verbonden prerogatieven aan te voeren tot staving van het eerste middel; dat dit functioneel belang er evenwel niet toe kan leiden dat hij er belang bij zou hebben de nietigverklaring te vorderen van de bepalingen van de bestreden handeling die geenszins afbreuk doen aan de voornoemde prerogatieven in zoverre ze geen betrekking hebben op het feit dat de vakorganisaties bij het besluitvormingsproces betrokken moeten worden; dat hij dus geen belang heeft bij de overige middelen;

Overwegende dat de tweede verzoeker in zijn verzoekschrift tot staving van zijn belang om in rechte op te treden aanvoert dat “niet te betwisten valt dat openbare ambtenaren belang hebben bij de nietigverklaring van regelgeving die op hen van toepassing is of althans op hen van toepassing zou kunnen zijn, zoals de reglementen met betrekking tot hun administratief statuut of hun bezoldigingsregeling” en preciseert dat hij “een personeelslid is van een Brusselse instelling van openbaar nut en in die hoedanigheid het bewuste besluit kan bestrijden”; dat zijn raadsman, toen hem daarover in het kader van de onderzoeksverrichtingen door de auditeur-rapporteur vragen zijn gesteld, heeft verduidelijkt dat hij “een contractueel personeelslid is en eveneens adjunct, rang C1, is” en sinds 1 januari 2002 een anciënniteit van 13 jaar in die graad heeft opgebouwd;

Overwegende dat de tweede verzoeker als contractueel personeelslid niet onder de bestreden handeling valt, maar wel onder het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 tot bepaling van de rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de contractuele personeelsleden van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest; dat de bestreden handeling evenwel krachtens de artikelen 1 en 13 van het genoemde besluit van toepassing is op de evaluatie van de contractuele personeelsleden, zodat de tweede verzoeker belang heeft bij het tweede middel in zoverre het gericht is tegen artikel 137, § 2,

van de bestreden handeling, welke bepaling betrekking heeft op de evaluatie van de personeelsleden;

Overwegende dat de tweede verzoeker tot staving van het tweede middel eveneens kritiek uit op artikel 99 van de bestreden handeling, dat inzonderheid de bevordering tot een graad van rang C2 regelt; dat hij tot staving van het derde middel kritiek uit op de artikelen 49 – betreffende de evaluatie van de specifieke vaardigheden die verbonden zijn aan een vacante betrekking –, en 81 – betreffende de bevordering door verhoging in graad voor de betrekkingen van rang 2 en 3 en voor de betrekkingen van rang A3 en A2 –, en op de artikelen 105 en 106 – betreffende de bevorderingen van niveau B of C naar niveau A en de overgang naar het hogere niveau –; dat hij er tot staving van het vierde middel op wijst dat SELOR niet betrokken wordt bij de aanwervingsprocedure; dat hij ten slotte een vijfde middel aanvoert dat ontleend is aan de onbevoegdheid van de steller van de handeling;

Overwegende dat de tweede verzoeker als contractueel personeelslid onder het voornoemde besluit van 27 maart 2014 valt en niet onder de bestreden handeling, tenzij hij zou aantonen dat die laatste handeling uitdrukkelijk op hem van toepassing verklaard is of op hem van toepassing is op grond van zijn persoonlijke situatie; dat, in tegenstelling tot artikel 137, § 2, van de bovengenoemde bestreden handeling, de bepalingen waartegen tot staving van het tweede, het derde en het vierde middel kritiek wordt geuit de persoonlijke situatie van de tweede verzoeker niet regelen, aangezien zij betrekking hebben op de nadere regels voor de bevordering en de aanwerving van de statutaire personeelsleden; dat hij noch in zijn processtukken, noch in het antwoord dat hij heeft gegeven op de onderzoeksdaden van de auditeur uitlegt in welk opzicht die statutaire bepalingen op hem van toepassing zijn of op hem van toepassing zouden zijn; dat het loutere feit dat hij een contractueel personeelslid is van een Brusselse instelling van openbaar nut op zich niet volstaat als bewijs dat hij een stellig en dadelijk belang zou hebben bij het bestrijden van statutaire bepalingen die overigens niet op hem toepasselijk zijn verklaard bij het voornoemde besluit van 27 maart 2014; dat, aangezien door de tweede verzoeker geen concrete toelichting wordt gegeven, de Raad van State alleen kan vaststellen dat het belang van die verzoeker louter hypothetisch is; dat het beroep derhalve onontvankelijk is, voor zover het gericht is tegen de artikelen 33, 49, 81, 99, 105 en 106 van het bestreden besluit; dat het vijfde middel, in zoverre het betrekking heeft op de bevoegdheid van de steller van de handeling, de openbare orde raakt en bijgevolg ambtshalve moet worden onderzocht;

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel ontleen aan schending van de artikelen 2, § 1, 1°, 3, § 1, 3°, en 5 van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel en van de artikelen 16, 21, 23 en 30 van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de voornoemde wet van 19 december 1974; dat ze betogen dat de vakorganisaties zich niet met kennis van

zaken hebben kunnen uitspreken, aangezien tijdens de vergadering van 17 december 2013 aan hen geen volledige tekst is voorgelegd; dat ze aanvoeren dat de vakorganisaties zich daarover op 10 januari 2014 per brief hebben beklagd bij de staatssecretaris; dat ze daaraan toevoegen dat de Franse en de Nederlandse teksten niet overeenstemden en dat de verwijzingen naar artikelen niet klopten, waardoor ze de echte bedoelingen van de overheid niet konden kennen; dat ze van mening zijn dat elke onderhandeling dient te worden afgesloten met een protocol van akkoord waarin wordt aangegeven of de vertegenwoordigers van de overheid en die van het personeel een akkoord hebben kunnen bereiken over de hele ontwerp tekst die bij een eerste lezing door de regering was goedgekeurd; dat ze erop wijzen dat in protocol 2013/12 van 18 december 2013 het volgende wordt bepaald:

“ In het kader van de komende onderhandelingen over het sectorieel akkoord 2013-2014, engageert de regering zich tot het bespreken van volgende eisen van de vakbonden:

1. Beroepcommissie behoudt beslissingsbevoegdheid;
2. Voorrang voor internen bij promotie;
3. Voorrang voor internen bij aanwerving;
4. Verlenging van stage wordt mogelijk (beroepscommissie beslist);
5. Terugbetaling treinabonnementen aan 100%;
6. De 45 onbetaalde verlofdagen omwille van familiale redenen, mogen ook opgenomen worden om te zorgen voor een ziek familielid (o.b.v. medisch attest);
7. Een negatieve evaluatie wordt pas na 1 jaar gevolgd door een nieuwe evaluatie, en niet al na 6 maanden”;

dat zij daaruit afleiden dat de verwerende partij bepaalde zaken die in de tekst voorkomen buiten de onderhandeling heeft gehouden en aldus aangeeft dat de onderhandeling niet over een volledige tekst ging; dat zij daaraan toevoegen dat de verwerende partij het begrip onderhandeling over een basistekst heeft verward met het begrip sectoraal akkoord inzake sociale programmatie; dat zij stellen dat de rechtsgrond van de sociale programmatie en het sectoraal akkoord te vinden is in artikel 3, § 1, 3°, van de voornoemde wet van 19 december 1974 en dat de onderhandeling impliceerde dat de verwerende partij de eisen van de vakorganisaties betreffende de bepalingen van de onderzochte tekst zou bespreken; dat zij erop wijzen dat het merendeel van de door de overheid aangehaalde aspecten – zoals de bevoegdheden van de beroepscommissie, de voorrang voor internen bij promotie, de voorrang voor internen bij aanwerving, de nadere regels inzake de stage, de onbetaalde verloven en de gevolgen van een evaluatie – geenszins afhangt van een sectoraal akkoord inzake sociale programmatie, wat volgens hen zou bewijzen dat de onderhandelingen niet correct gevoerd zijn; dat zij ook nog betogen dat de vertegenwoordiger van de overheid bij de onderhandelingen met schending van artikel 5, § 2, van de voornoemde wet van 19 december 1974 over geen enkele machtiging beschikte; dat zij die argumentatie herhalen in hun memorie van wederantwoord en in hun laatste memorie;

Overwegende dat de representatieve vakorganisaties krachtens artikel 23, laatste lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 28 september 1984 met het oog op de onderhandeling “alle nodige documentatie” ontvangen; dat die bepaling niet wegneemt dat de overheid nog steeds bevoegd is om het statuut van

haar personeelsleden voor de toekomst eenzijdig te wijzigen; dat het vaste rechtspraak is dat de inhoud van wat ter onderhandeling of voor overleg moet worden voorgelegd betrekking heeft op de kwesties en op de strekking ervan met betrekking tot de door de overheid voorgenomen verordenende maatregelen en niet op de tekst waarin die maatregelen worden vastgesteld; dat de verzoekers niet aangeven van welke bepalingen de draagwijdte zou zijn gewijzigd zonder dat die vooraf ter onderhandeling zouden zijn voorgelegd en evenmin uiteenzetten waaruit de “nodige of zelfs onmisbare documentatie” bestaat die aan hen had moeten worden bezorgd en bij ontstentenis waarvan het niet mogelijk zou zijn geweest om met volle kennis van zaken te onderhandelen; dat, wat de verwijzing naar het sectoraal akkoord betreft, uit het feit dat de verwerende partij zich ertoe verbonden heeft onderhandelingen aan te vatten over bepaalde punten, die aan de basis liggen van het niet-akkoord van de vakorganisaties, niet kan worden afgeleid dat die punten vooraf, vóór de vaststelling van het kwestieuze besluit, uit de onderhandeling zouden zijn gehaald of daaraan onttrokken zouden zijn; dat krachtens artikel 21, § 2, tweede lid, van het voornoemde koninklijk besluit van 28 september 1984 de leden van de afvaardiging van de overheid “gekozen [worden] uit de personen die, uit welken hoofde ook, bevoegd zijn om de betrokken openbare overheden te verbinden”; dat uit die bepaling volgt dat ten aanzien van de personen die de afvaardiging van de overheid vormen het vermoeden geldt dat zij gemachtigd en bevoegd zijn om namens de overheid verbintenissen aan te gaan; dat de verwerende partij hoe dan ook, op verzoek van de auditeur-rapporteur, de volmacht heeft overgelegd die Merlijn ERBUER heeft gekregen om op te treden als voorzitter van Sectorcomité XV en de overheid te vertegenwoordigen; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat de tweede verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken; dat hij aanvoert dat, zoals de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt in haar advies over het statuut van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waarnaar wordt verwezen in het advies dat over de bestreden handeling is gegeven, de evaluatie moet worden uitgevoerd in de taal van de ambtenaar; dat hij erop wijst dat volgens artikel 137, § 2, van het bestreden statuut de evaluatie wordt uitgevoerd door de functionele chef en dat het feit dat hij wordt bijgestaan door een tweetalig personeelslid niets afdoet aan de vaststelling dat hij niet in staat is de evaluatie uit te voeren in de taal van de ambtenaar; dat hij betoogt dat hetzelfde bezwaar kon worden gemaakt met betrekking tot artikel 90, § 4, van de bestreden handeling, maar dat die bepaling op adequate wijze gecorrigeerd is, terwijl er nog steeds een onwettigheid schuilt in de redactie van artikel 99 van die handeling wat betreft de samenstelling van de bevorderingscommissie, zodat de verwerende partij de onwettigheid in het ene geval wel aanvaardt maar in het andere niet, zonder de redenen van die onderscheiden

behandeling uiteen te zetten; dat hij deze argumentatie herhaalt in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij een tweetalige structuur bezit en dat de functionele meerdere bijgevolg niet noodzakelijk tot dezelfde taalrol behoort als de ambtenaar die hij moet evalueren; dat zij aanvoert dat de betrokkenheid van de tweetalige adjunct ervoor zorgt dat het gesprek wordt gevoerd in de taal van de geëvalueerde ambtenaar en dat het evaluatieverslag overeenstemt met de inhoud van de gesprekken; dat ze daaruit afleidt dat het doel dat nagestreefd wordt door de voornoemde gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen bijgevolg bereikt is; dat ze geen laatste memorie indient tot staving van haar verzoek tot voortzetting van de procedure;

Overwegende dat in artikel 17, § 1, B, 1°, van de voornoemde gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 het volgende wordt bepaald:

“ § 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

[...]

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtal;

[...]”;

dat artikel 39, § 1, van dezelfde wetten als volgt luidt:

“ § 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling”;

Overwegende dat het ontworpen artikel 138 dat uiteindelijk artikel 137 geworden is van de bestreden handeling als volgt was gesteld:

“ § 1. De evaluator van de ambtenaar is zijn functionele chef. Hij wordt minstens aangeduid door het diensthoofd van de ambtenaar. Indien hij niet tot dezelfde taalrol als de ambtenaar behoort, dient de functionele chef, om evaluator te zijn, een voldoende kennis van de taal van de geëvalueerde ambtenaar te bezitten, ofwel omdat hij als ambtenaar behoort tot het tweetalig kader, die krachtens artikel 43, § 3, derde lid van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, het bewijs heeft geleverd de tweede taal voldoende te kennen, ofwel omdat hij in het bezit is van een taalbewijs waaruit de voldoende kennis van de andere taal blijkt dat uitgereikt is op grond van het

Koninklijk Besluit van 8 maart 2001 tot vaststelling van de voorwaarden voor het uitreiken van de bewijzen omtrent de taalkennis voorgeschreven bij artikel 53 van dezelfde wetten.

§ 2. Indien de functionele chef niet aan deze voorwaarde voldoet:

- hetzij wijst minstens zijn diensthoofd het personeelslid aan die met de evaluatie wordt belast, met inachtneming van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. In dit geval woont de functionele chef de verschillende onderhouden bij als observator.
- hetzij moet de functionele chef bijgestaan worden door een ambtenaar die behoort tot het tweetalig kader van de taalrol van de geëvalueerde. De wettelijk tweetalige woont de gesprekken bij en keurt het evaluatieverslag pas goed wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt.

§ 3. Een ambtenaar mag geen evaluatie uitvoeren zonder eerst een passende opleiding te hebben gevolgd”;

dat die bepaling niet wezenlijk verschilt van het ontworpen artikel 140 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, waarover de afdeling Wetgeving van de Raad van State het volgende heeft geoordeeld in haar advies 54.917/2 van 5 maart 2014, waarnaar wordt verwezen in advies 54.918/2 dat uitgebracht is over de handeling die in deze zaak bestreden wordt:

“In paragraaf 2, tweede streepje, wordt bepaald dat de functionele chef die niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in paragraaf 1 ‘moet [...] bijgestaan worden door een wettelijk tweetalig personeelslid die de gesprekken bijwoont en het evaluatieverslag pas goedkeurt wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt’.

Gelet op wat voorgeschreven is door de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’, waaronder onder meer hoofdstuk V, afdeling 1, dat bij artikel 32, § 1, van de gewone wet van 16 juni 1989 ‘houdende diverse institutionele hervormingen’ van toepassing is verklaard op de diensten van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, moet een ambtenaar van het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest blijkbaar in ieder geval geëvalueerd worden in zijn taal, overeenkomstig de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de voornoemde gecoördineerde wetten.

Paragraaf 2, tweede streepje, beantwoordt niet aan dat vereiste”;

Overwegende dat de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest overeenkomstig de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de voornoemde gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, die krachtens artikel 32, § 1, van de gewone wet van 16 juni 1989 houdende diverse institutionele hervormingen van toepassing zijn op de diensten van de verwerende partij, in ieder geval in hun eigen taal geëvalueerd moeten worden, zonder dat daarbij een beroep mag worden gedaan op vertalers; dat zulks precies het geval is dat wordt vermeld in artikel 137, § 2, tweede streepje, van de tekst van de bestreden handeling die uiteindelijk door de verwerende partij is vastgesteld en waarin wordt bepaald dat wanneer de functionele chef, die de evaluator van de ambtenaar is, niet tot dezelfde taalrol behoort als de ambtenaar en bovendien geen voldoende kennis

bezit van de taal van de geëvalueerde ambtenaar, hij “bijgestaan [moet] worden door een ambtenaar die behoort tot het tweetalig kader van de taalrol van de geëvalueerde” welke ambtenaar “de gesprekken [voert] in de taal van de geëvalueerde en [...] het evaluatieverslag pas goed[keurt] wanneer het de inhoud van de gesprekken weerspiegelt”; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op artikel 137, § 2, tweede streepje, derhalve gegrond is;

Overwegende dat, wat het vijfde middel betreft, de tweede verzoeker de schending aanvoert van artikel 33 van de Grondwet en van de artikelen 70 en 73 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de onbevoegdheid van de steller van de handeling en de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; dat hij betoogt dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de beperking van de bevoegdheid van een ontslagnemende regering tot de lopende zaken een rechtsregel is waarvan de schendingen door de Raad worden bestraft, dat die beperking van bevoegdheid is verruimd tot het geval van de ontbinding van de Kamers zonder ontslag van de regering, dat die verruiming gerechtvaardigd is doordat in geval van ontbinding van de Kamers de regering niet meer gecontroleerd wordt door de Kamer van volksvertegenwoordigers, dat op dat ogenblik de parlementaire controle zoals beschreven in de artikelen 100 en 101 van de Grondwet niet meer kan worden uitgevoerd en dat bij ontstentenis van daadwerkelijke controle door het Parlement de bevoegdheid van de regering beperkt is tot de lopende en de dringende zaken; dat hij hieraan toevoegt dat, wat de gewestregeringen betreft, de Raad van State geoordeeld heeft dat de regeling op het stuk van de “lopende zaken” ook geldt voor zaken die worden behandeld terwijl het Parlement niet meer bijeen kan komen en niet meer in staat is om, *de facto*, de controle op de uitvoerende macht uit te oefenen; dat hij betoogt dat *in casu* het bestreden besluit is vastgesteld nauwelijks een maand voor de laatste vergadering van het Parlement en dat het pas na de regionale verkiezingen ter kennis is gebracht van het Parlement en van de burgers door de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad; dat hij hieruit afleidt dat op de inhoud van het bestreden besluit geen democratische controle heeft kunnen plaatsvinden en dat het besluit *in extremis* of zelfs in een periode van lopende zaken is vastgesteld en dat de regering niet meer bevoegd was om het vast te stellen; dat hij dit middel eveneens heeft opgenomen in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie;

Overwegende dat de bestreden regeling op 27 maart 2014 is vastgesteld door een regering die niet ontslagnemend was en op een ogenblik dat het Brussels Hoofdstedelijk Parlement nog bijeen kon komen in het kader van de lopende zittingsperiode, wat het overigens gedaan heeft op 25 april 2014, dus bijna een maand na de vaststelling van de bestreden handeling; dat het vijfde middel niet gegrond is,

B E S L U I T:

Artikel 1.

Vernietigd wordt artikel 137, § 2, tweede streepje, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 27 maart 2014 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van de instellingen van openbaar nut van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 400 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIIIE kamer, op achttien december tweeduizend vijftien door:

Jacques VANHAEVERBEEK,	kamervoorzitter,
Pascale VANDERNACHT,	staatsraad,
Frédéric GOSSELIN,	staatsraad,
Béatrice DRAPIER,	griffier.

De griffier

De voorzitter

B. DRAPIER

J. VANHAEVERBEEK

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973